

СЭЖС МНЕ НЕ ПАТРЭБЕН.

Ролі: жаночыя – 3
мужчынскія – 4
галасы з залы.

Сцэна 1.

Вечар. Гарадская кватэра. Ён (28 гадоў) і Яна (25 гадоў) ляжаць у ложку. Яна трымае ў руках ноўтбук.

Ён. Як яны гэта назвалі?

Яна. Aggravated sexual assault.

- Цяжкія гвалтоўныя дзеянні сэксуальнага характару.
- Па-ангельску гучыць так, быццам чалавека прыстукнулі магільнай плітой з гравіроўкай. Будзе сядзець у маленькай камеры, як у труне. І гэтак дванаццаць гадоў.
- Мусіць, трэба за яе якую-небудзь там пэтыцыю падпісаць?
- Я ўжо падпісала. За нас з табой. Як заўсёды.
- Я цябе кахаю.
- Пакармі Звера, калі ласка.
- Ужо. Толькі мне здаецца, што ён ...
- Я купляла корм у іншым месцы. Учораўні Зверу не спадабаўся.
- Нічога дзіўнага. Эрзац. Падробкай Звера не падманеш.
- Ці не хацеў бы ты сёння схадзіць ...
- “Недарэчныя ночы”?
- Так!
- Я ўжо білеты набыў.
- Ты мой герой! І для Вольгі таксама?
- І для Вольгі.
- Ёй цяпер падтрымка вельмі патрэбна. Нельга, каб яна была адна ...
- ... пасля таго, як сышла ад гэтага казла.
- Менавіта так.
- Гэта на сто адсоткаў яго віна. Сонца, ты ...
- Я не буду надзяваць нялюбай табе. Ты меў рацыю. Гэта сукенка такі самы эстэтычны правал, як Вольжын казёл.
- Можаш узяць мой швэдар.
- Дзякуй. Я якраз збіралася цябе папрасіць.
- Вядома. Увесь вечар ён твой.
- Мне так хочацца, каб Вольга нарэшце пакахала прыстойнага, добрага чалавека.
- Абавязкова пакахае. Без праблемаў. Без праблемаў.

Сцэна 2.

На сцэне ложак. На ложку сядзіць Ганна Стаблфілд (46 гадоў). Побач з ёй манекен чорнага мужчыны. Гэта Дзіман Джонсан (35 гадоў). У руках у манекена клавіятура з невялікім убудаваным экранам - спецыяльная прылада Нео для невербальнай “палегчанай камунікацыі”. У часе сваіх рэплікаў Ганна ўзаемадзейіць з манекенам. На задніку сцэны вялікі экран, на ім з’яўляюцца рэплікі Дзімана.

Ганна. Я, Ганна Стаблфілд, пакачала чорнага мужчыну з цяжкімі множнымі парушэннямі развіцця, якія адбыліся з прычыны дзіцячага цэрэбральнага паралічу. Я ўпэўнена, што ў нас з Дзіманам роўныя інтэлектуальныя здольнасці, нашы рамантычныя адносіны складваюцца з агульнай згоды, а каханне ўзаемнае. Я не збіралася нікому рабіць шкоды сваімі дзеяннямі і не разлічвала атрымаць якой колечы выгады.

Апладысменты ў зале. Ганна кланяецца.

Першы голас з залы. Ганна, я ўражаны гісторыяй вашага кахання і збіраюся яе экранізаваць. Ці можна будзе паказаць ваша імя ў тытрах?

Другі голас з залы. Вы ведаеце, што працэс над вамі зробіцца сюжэтам оперы? Як лібрэта рэжысёр мае выкарыстаць пратаколы судовых паседжаньняў.

Трэці голас з залы. Спадарыня прафесарка, як у вас атрымалася схіліць да сэксу нямога інваліда з інтэлектам двухгадовага дзіцяці? Вам дапамог у гэтым выкладніцкі досвед?

Ганна. Мы сустрэліся ў нядзелю ў доме Дзімана. Ягоная маці была ў царкве. Мы спрабавалі цалавацца, сядзячы на ложку, але Дзіману было нязручна, і ён споўз на падлогу. Я дала яму клавiятуру і прапанавала напісаць, што не так. Ён напісаў: “Усё добра”. Ён быў рады, але трохі хваляваўся. Яму быў патрэбен нейкі час, каб апытомнець. Я сказала: “Акей. Глядзі, што б мы ні рабілі, менавіта ты прымаеш рашэнні. Рабі толькі тое, што табе падабаецца. Я, натуральна, хачу быць бліжэй да цябе. Такім парадкам, каб было прыемна табе і твайму целу. Ніякага ціску”. Я раздзелася. Ён напісаў: “Я ўвесь час марыў пра гэта”. Потым я зняла з яго штаны, падгузнікі, і мы заняліся аральным сэксам. У яго не было эякуляцыі, але ён “быў блізка да гэтага”. Так ён напісаў. У нас былі білеты на фестываль фільмаў для людзей з абмежаванымі магчымасцямі, і мы паехалі туды. Праз тыдзень мы паспрабавалі заняцца сэксам у маім офісе. На дыванку для гімнастыкі з коўдрай і прэзерватывамі. Спроба зноў была няўдалаю, і мы проста сядзелі побач на падлозе і размаўлялі. Я запыталася, ці не хоча ён паглядзець парнаграфію, каб убачыць, у якіх позах людзі займаюцца сэксам, і як гэта выглядае. Ён адказаў, што на яго думку “жанчын ў порна эксплуатауюць” і, апрача таго, я “куды прыгажэйшая за ўсякую порна-зорку. Жадаю думаць толькі пра цябе, калі мы зоймемся каханнем”.

Апладысменты ў зале.

У наступную нядзелю мы зноў былі ў маім офісе, і ўсё нарэшце атрымалася!

Апладысменты ў зале. Крыкі “Брава!”

Дзіману вельмі спадабалася, як усё адбылося. Калі ён хацеў пра нешта сказаць, ён стукаў па падлозе, і я давала яму клавiятуру. З таго моманту, як мы раздзеліся, да шчаслівага фіналу прайшло некалькі гадзін. Калі ўсё скончылася, Дзіман надрукаваў: “Упершыню за ўсё жыццё я адчуў сябе жывым чалавекам”.

Апладысменты ў зале. Ганна кланяецца.

Голас з залы. Скажыце, як адрэагаваў ваш муж, калі даведаўся пра вашу сувязь з Дзіманам?

Ганна. Мы былі разам у псіхалага. Псіхалаг спрабаваў пераканаць мяне пакінуць Дзімана. Пэўна, Роджар менавіта гэтага і чакаў. Але я не чакала ад Роджара, што пасля майго арышту ён залезе ў мой кампутар, каб пераслаць усе запісы пра Дзімана пракурору і Дзіманавай сям’і. Гэта быў не найлепшы шлюб, але я не хацела, каб ён скончыўся так. У нас двое дзяцей: хлопчык і дзяўчынка. Я не хацела неадкладнага разрыву, але ў мяне не было іншага выйсця. У кожным выпадку будзе балюча, або Роджару, або Дзіману. Я не магла дапусціць, каб за мяне пакутаваў Дзіман.

На сцэне з’яўляецца Уэслі, чорны мужчына 42-х гадоў.

Уэслі. Выдатна! Зараз вы ўспомнілі пра сваіх дзяцей! А чаму вы ня ўспомнілі пра іх раней, калі гвалтавалі майго брата? Калі даймалі маю сям’ю дамаганнямі па тэлефоне? Калі паблажліва і напышліва павучалі маю маці, як яна павінна клапаціцца пра свайго сына?! Гэтая жанчына хацела цалкам завалодаць маім братам. Яна нават змяніла яму імя. Прыдумала яму мянушку, як быццам зноў вярнуліся часы рабства, і ён зрабіўся яе ўласнасцю!

У зале абураны гул “Ууууу!”

Ганна (звяртаючыся да залы). Я таксама хачу нагадаць сёе-тое містэру Уэслі Джонсану. Напрыклад, выснову шпітальнага псіхалага, які вырашыў, што Дзіман мае “абмежаванае ўспрыманне”, “кароткую працягласць канцэнтрацыі ўвагі”, “нястача кагнітыўнага патэнцыялу для дзеяў волі”. І так было да таго часу, пакуль тры гады таму пасля вашага звароту я не пачала займацца з Дзіманам паводле “метаду палегчанай камунікацыі”. Я зрабілася пасярэдніцай паміж Дзіманам і светам. Спачатку з дапамогай картак з малюнкамі, а тады з дапамогай клавіятуры Дзіман упершыню змог выказаць свае думкі пасля трыццаці гадоў маўчання!

Ганна падыходзіць да манекена, дэманструе “метад палегчанай камунікацыі”:
падтрымлівае Дзімана за прыдалонне рукі, дапамагае манекену надрукаваць фразу
“Пацалуй мяне”. Ганна цалуе манекен.

Уэслі. Так, вядома! Знакаміты “метад палегчанай камунікацыі Дугласа Біклена”! Вы нам гэтым метадам ува ўніверсітэце ўсе вушы прагудзелі, спадарыня прафесарка. Я таксама верыў у гэты метадад, і нават маці пераканаў. Верыў, пакуль не натрапіў у Інтэрнэце на фільм “Вязні маўчання”, праўдзівы фільм-раследаванне, у якім паказана, што ўсё гэта хлусня!

У часе рэплікі Уэслі манекен з дапамогай Ганны друкуе: “Права на зносіны - гэта права на надзею”.

Уэслі. Чаму метадад перастае працаваць, калі я або маці робімся пасярэднікамі, га?

Ганна. Вам бракуе досведу і настойлівасці. І, апрача таго, Дзіман вам не давярае.

Уэслі. Добра, няхай так. Зараз я задам пытанні, адказы на якія можа ведаць толькі Дзіман. Хай ён адкажа з дапамогай пасярэдніка, якому давярае. Дзіман, хто такая Джорджыя?

Манекен з дапамогай Ганны друкуе: “Яна працуе з маці”.

Уэслі. Калі мы былі малыя, маці павінна была хадзіць на працу, і яна наймала няню, каб даглядаць Дзімана. Няню звалі Джоржыя. Дзіман вельмі любіў Джорджыю, яна была для яго другой маці, ён не можа не ведаць хто гэта.

У зале абураны гул “Ууууу!”

Уэслі. Наступнае пытанне ...

Ганна. Пачакайце, Дзіман моцна хвалюецца, яму трэба супакоіцца і адпачыць.

Уэслі. Не страшна, Дзіман лёгка адкажа на гэтае пытанне, яно звязана з першым. Хто такая Салі?

Манекен з дапамогай Ганны друкуе: “Пляменніца маці”.

Уэслі. Нічога падобнага. Салі - гэта хатняя мянушка Джоржыі. Так мы яе называлі.

У зале абураны гул “Ууууу!”

Уэслі. Місіс Стаблфілд, мне здаецца, што вам варта даць спакой нашай сям’і і аддаваць больш увагі сваім дзецям.

Апладысменты ў зале.

Голас з залы. Уэслі, калі вы ўпершыню даведаліся, што Ганна займаецца сэксам з вашым братам?

Уэслі. Калі яна сама абвясціла пра гэта.

Ганна. Мы не хацелі хаваць нашы адносіны. Я казала Дзіману: “Ты можаш расказаць пра гэта родным, калі лічыш патрэбным. Гэта твая сям’я”. У той жа час я папярэджвала яго, што родныя могуць быць супраць і нават могуць забараніць нам бачыцца. Але Дзіман сказаў: “Яны ніколі так не зробіць. Яны мяне любяць”. У нас была сумесная вячэра з яго братам і маці, і мы сказалі: “Мы хочам паведаміць нешта важнае. Мы кахаем адно аднаго”.

Апладысменты ў зале. Крыкі “Брава!”

Уэслі. Мы - гэта хто?

Ганна. Я і Дзіман.

Уэслі. Што вы маеце на ўвазе? Як гэта “кахаем”?

Анна. Упершыню мы адчулі гэта, калі працавалі над эсэ. Дзіман пісаў эсэ для канферэнцыі Таварыства вывучэння праблем людзей з абмежаванымі магчымасцямі. Эсэ, вядома, было не надта арыгінальным, але, нягледзячы на стылістычныя памылкі, Дзіман здолеў правільна сфармуляваць свае думкі. Дзіман - чалавек высокай маральнасці. Ведаеце, часам сустракаеш каго-небудзь, хто фізічна прыгожы, а потым, калі пазнаеш яго лепей, разумееш, што гэта агідная асоба, і гэты чалавек больш цябе не прыцягвае. З Дзіманам усё наадварот. Калі ў кагосьці цікавы, глыбокі духоўны свет,

прыгожая душа, ты пачынаеш любіць такога чалавека. І ты пачынаеш любіць яго цела, таму што гэта менавіта ЯГО цела.

Манекен з дапамогай Ганны друкуе: “Я некалькі гадоў спрабаваў спакусіць Ганну, але яна трывала супраціўлялася”.

Уэслі. Выдатная вячэра: адбіўныя з шокам!

Голас з залы. Уэслі, калі вы вырашылі звярнуцца ў паліцыю?

Уэслі. Спачатку мы проста папрасілі Ганну пакінуць Дзімана і нашу сям’ю ў спакоі. У рэшце рэшт, мы з мамай афіцыйныя апекуны Дзімана і нясем за яго поўную адказнасць. Але Ганна працягвала нам тэлефанаваць, вінаваціла нас у тым, што мы пазбаўляем Дзімана магчымасці зносіцца са светам людзей.

Ганна. Я пракалю сабе пальцы і напішу крывёю, каб вы зразумелі ўсю важнасць майго ліста. Мы з Дзіманам будзем дамагацца зняцця апекі. Я пайду ад мужа. Я хачу жыць з Дзіманам. Толькі з Дзіманам.

Уэслі. Ганна - чалавек з хворай фантазіяй. Яна хоча даследаваць Дзімана, як лабараторнага труса, і зрабіць на гэтым навуковую кар’еру. Мы звярнуліся да дырэктара адукацыйнай праграмы Дзімана, потым напісалі дэкану Універсітэта, дзе працавала Ганна. Але Ганна не супакоілася і працягвала нам тэлефанаваць. Неяк раніцай яна падпільнавала маці каля дома і пачала патрабаваць сустрэчу з Дзіманам. Мы мусілі звярнуцца ў паліцыю. Паліцэйскія пачалі праслухваць наш тэлефон і запісалі размову Ганны, у якой яна казалі пра тое, што ў іх з Дзіманам быў сэкс. Пасля гэтага Ганну арыштавалі.

Апладысменты ў зале. Крыкі “Брава!” Уэслі кланяецца.

Ганна. ... Я ўвесь час думаю пра яго. Кожны дзень. Кожную гадзіну, кожныя паўгадзіны, кожныя дваццаць, дзесяць, пяць хвілін я думаю пра яго. Я не магу есці. Я страціла дваццаць фунтаў вагі. Мне яго так не стае. Я не змагла б яго пакахаць, калі б ён быў не ў стане мяне зразумець. Я не змагла б яго пакахаць, калі б яму не падабалася чытаць кнігі і абмяркоўваць іх. Ён мой найлепшы сябар. Як нешта чароўнае і прыемнае для нас магло ператварыцца ў жудаснае злачынства? Як такое магло здарыцца?..

Апладысменты ў зале. Крыкі “Брава!” Ганна кланяецца.

Уэслі. Трагічная гераіня. Сандра Буллак ў фільме “Невідочны бок”. Не. Усё было не так. Па тэлефоне яна сказала: “Дзіман жадае быць са мной фізічна. І я жадаю быць з ім. Але нашы адносіны - гэта не толькі сэкс. Я б не займалася сэксам з тым, каго не кахаю”. Яна гаварыла з маці такім тонам, як быццам яна Каралева Сусвету, і толькі яна адна ведае, як усё павінна быць у гэтым свеце.

Сцэна 3.

Вечар. Гарадская кватэра. Ён і Яна апранаюцца, збіраючыся выйсці на вуліцу.

Яна. У мяне да цябе просьба. Толькі, калі ласка, не лічы гэта за імкненне навязаць табе сваю волю, ці ...

Ён. ... ці спробу дамінаваць у нашых адносінах?.. Губка?

- Так. Пасля таго, як прыбярэш посуд, не пакідай яе ў мыйні, калі ласка. Яна там ніколі не высыхае, і гэта проста няхораша. Ёсць жа адмысловае месца.
- Прабач. Я зараз папраўлю.
- Гэта не вялікая праблема, я дарэчы хацела ...
- ... хацела яшчэ раз напамніць. У мяне таксама да цябе просьба. Калі ласка, прыбірай за сабой валасы ў ваннай і рукамыйніку. Яны могуць трапіць у сцёк ...
- ... і труба зноў заб'ецца. Так, праўда, гэта жахліва. Я буду ўважлівейшая.
- Як добра жыць з чалавекам, які цябе разумее!
- І мне з табой. І мне. Асабліва пасля таго, як ты кінуў раскідваць па хаце шкарпэткі. Дзякуй!
- І табе дзякуй за тое, што кінула пакідаць пракладкі ў ваннай.

Цалуюцца.

Ён. Сонца, я даўно хацеў табе сказаць ...

Яна. Я ўжо казалася матулі, яна больш не будзе прыходзіць без папярэджання і адчыняць дзверы сваім ключом.

- Не. Я не пра гэта.
- Баланс?
- Так. Ты таксама адчуваеш?
- Та-а-ак... Мяне гэта турбуе. Але я думала, што гэта толькі здаецца.
- Не. Не здаецца. У нас жа ёсць кантакт?
- Так. Мы на адной хвалі.
- Мы адзінае цэлае. І баланс ...
- Баланс ёсць.
- Нават занадта ... іскры няма.
- Та-а-ак...
- Няма іскры! Што не так?
- Цела?
- Усё вельмі гарманічна, так?
- Усё зладжана. Заўсёды.
- Так. І мы ведаем ...
- Ведаем і адчуваем адно аднаго.
- Выдатна сумяшчальныя. Няма ніякіх непрыемных, а-а-а ...
- Недарэчнасцяў.
- Што?
- Непрыемных недарэчнасцяў.
- Так. І нейкіх патаемных жаданняў.
- Так. Няма.
- Але неяк... Яшчэ не бяда, але ...
- Нешта трывожнае насоўваецца?
- Магчыма...
- Вольга?
- Так. Яна ж лекарка. Менавіта ў гэтай сферы.
- Я не падрыхтаваная.
- Так, вядома. Я дарма спытаў.
- Не, ты трапна спытаў, але ...
- Але мы павінны абодва адважыцца на гэтую размову.
- Я паспрабую. Трэба ўсё абдумаць. Пра што казаць, як ёй растлумачыць.
- Не. Калі табе гэта цяжка, варта не пачынаць. Я разумею, лекаркі заўсёды ўспрымаюцца з асцярогай, насцярожанасцю...

- Не-не, гэта добрая думка, але трэба да яе прызвычаіцца.
- Трэба прызвычаіцца.

Сцэна 4.

Працэдурны кабінет. На крэсле сядзіць Пацыент, мужчына 35 гадоў. Прарэх на яго штанах расшпілены. У вобласці пахвіны Пацыент прыціскае да цела рукой доўгі празрысты цыліндр з аргішкла. Праз пэўныя інтэрвалы часу ў цыліндры запальваецца чырвонае святло. Цыліндр злучаны провадам з невялікай прастакутнай прыладай, якая размяшчаецца на тумбачцы побач. Прылада глуха гудзе і перыядычна міргае чырвонымі і зялёнымі лямпачкамі. Частка кабінета адгароджаная белай шырмай. За шырмаю чуваць голас жанчыны-лекаркі.

Жанчына-лекар. ...У часе сеансу з вакуумнага эрэктара адпампоўваецца паветра. У галоўцы полавага члена ўзнікае пачуццё распірання, надыходзіць эрэкцыя. Ціск будзе напераменку змяншацца і павялічвацца. Гэта вакуум-масаж. Адчуваецца?

Пацыент. Ну-у-у, быццам неяк... Так...

- Выдатна. Зараз я буду задаваць пытанні для вызначэння ўзроўню задавальнення, якое вы атрымоўваеце ад розных формаў сэксуальнай актыўнасці. Варыянты адказаў: вельмі высокае, высокае, сярэдняе, нізкае, ніякага. Вы гатовыя?
- Так.
- Тады пачнем. Вы цалуеце партнёрку ў вусны?
- Калі ў яе зубы не крывыя. Хай крывазубых крываносыя цалуюць, ха-ха-ха. Жартую.
- Пацешна. Вы цалуеце твар і шыю партнёркі?
- Складанае пытанне. Калі ў дамы рэзкая парфума... Вы ведаеце, што яны ўсе гэтыя хімічныя рэчывы, з якіх парфума, на жывёлах выпрабоўваюць? На трусах. На жывых! А рэчывы там, між іншым, ого-го! Тыя яшчэ рэчывы. Не магу з гэтай парфумай.
- Ваша права. Значыць, пішам «рэдка, задавальненне нізкае». Вы цалуеце грудзі і смочкі партнёркі?
- Ну, даводзіцца.
- Вы цалуеце цела партнёркі ніжэй за ўзровень пупка?
- А гэта пра ўсіх партнёрак, ці толькі пра цяперашнюю?
- Я так разумею, што вы жадаеце атрымаць задавальненне ад сэксу з пэўнай партнёркай, а не з усімі патэнцыйнымі партнёркамі планеты?
- Ну, так ... Тады пішыце: «паводле гнутага графіку, з шчырым натхненнем».
- Вы лашчыце вуснамі і языком палавыя органы партнёркі?
- А вы?
- Прабачце?
- Ну, лашчыце? Бздурна гэта ўсё. Так, у кіно прыгожа, вядома: стогны, ўсхліпы, захапленні. А на самой справе - лашчыш хвіліну, дзве лашчыш, а рэакцыі ніякай. Толькі язык дранцвее і шыя шэрхне. У жанчын, дарэчы, з мужыкамі таксама рэдка атрымліваецца да канца. Таму і спытаў. Так што пішыце, як там у вас, «задавальненне нуль».
- Гэта значыць вам самому не падабаецца такая сэксуальная актыўнасць? Навошта ж вы яе практыкуеце?
- Ну-у-у, кшталту лічыцца, што гэта крута. Трэба зрабіць партнёрцы прыемна. Можа атрымаецца. Потым. Калі-небудзь.
- Вы выклікаеце аргазм у партнёркі шляхам стымуляцыі яе палавых органаў рукой?
- Спрабаваў. Рукі вымыў, пазногці падстрыг, а яна крычыць: «Не гэтак! Не там!» Псіхі ўключае. Карацей, не выклікаецца аргазм.

- Гэта засмучае. Пяройдем да наступнага блоку пытанняў. Амаль кожны з нас вядзе ў сваім уяўленні актыўнае сэксуальнае жыццё. У сэксуальных мроях мы можам адчуваць разнастайныя пачуцці: страх, ўзбуджэнне, сорам, пачуццё віны або задавальнення. Зараз я прачытаю вам спіс найбольш пашыраных мрояў, а вы павінны вызначыць пачуцці, якія ў вас выклікае даная сэксуальная мроя.
- Наперад.
- Вы разглядаеце аголенае цела і палавыя органы прывабнай жанчыны.
- Узбуджэнне.
- Вы разглядаеце аголенае цела і палавыя органы прывабнага мужчыны.
- З якога хрэна мне мужыкі патрэбны? Нашто іх разглядаць? Што я там ня бачыў?
- Вы датыкаецеся да жанчыны, цалуеце яе, любуецеся яе целам.
- Задавальненне.
- Вы датыкаецеся да мужчыны, цалуеце яго, любуецеся яго целам.
- Я ўжо казаў, я не па гэтых справах. Не трэба пра мужчын. Можаце там сабе занатаваць «пачуццё агіды».
- Чаму агіда? Можа проста «абыякавасць»?
- Вось толькі не трэба з мяне гоміка латэнтнага рабіць! Маўляў, калі агіда, значыць нешта з ім ня тое!
- Я проста хачу, каб вы правільна адказалі на пытанне. Гэта будзе спрыяць дакладнай ацэнке вашага здароўя і эфектыўнасці лячэння.
- Тады пішыце «абыякавасць» і больш пра мужыкоў не пытайцеся.
- Добра. Сэкс выключна з жанчынамі. Ідзем далей? ..

Сцэна 5.

Гарадская кватэра. Ён і Яна ляжаць у ложку.

Ён. Ну як? Было?

Яна. Ну.

- Я ведаў, што атрымаецца. Мы ўжо даўно так не спрабавалі, і ...
- ... і як?
- І як?
- Арганіка.
- Што?
- Цяжка сістэматызаваць. Проста арганіка.
- Гэта добра?
- Сімпатычна.
- Сімпатычна?
- Ну, быццам так. Хай будзе сімпатычна.
- Дзякуй, Сонца. Ты ведаеш, у цябе быў такі выгляд, я думаў, ты зараз скажаш - сумна, непраглядна, без усялякай надзеі.
- Не.
- Дзякуй богу.
- Мабыць.
- Хочаш гарбаты, кавы?
- Не.
- Ты ведаеш, я думаў пра Волю з яе казлом. Калі б яны ...
- Балансу няма.
- Што?
- Баланс знік. Я адчуваю. Цяпер дакладна.
- Калі ты зразумела?

- Цяпер во'. Цяпер.
- Ух ... Ці можа без балансу нешта атрымацца?
- Ня ведаю.

Паўза.

Яна. Чаму маўчыш?

Ён. Думаю.

- Хочаш гарбаты, кавы?
- Мо ёга?
- Мы ж і так увесь час ...
- Танец!
- Што?
- Танга! Помніш, у часе адпачынку на поўдні гэты дзядзька класы праводзіў? Трэба ў танцы прыдумаць гісторыю ...
- ... і адчуць партнёра!
- Значыць, зрокавы імпульс...
- ... невербальны кантакт ...
- ... і поўны эмацыйны баланс! Паспрабуем?..

Сцэна 6.

На сцэне ложак. На ложку сядзяць Ганна Стаблфілд і чорны манекен з клавіятурай. Зносіны ажыццяўляюцца з дапамогай клавіятуры.

Ганна. Дзіман, як твой настрой? Ты гатовы да кантакту?

Дзіман. Так.

Ганна. Я даўно хацела спытаць... Дзіман, у цябе ёсць мара? Якое-небудзь заповітнае жаданне?

Дзіман. Я хачу вучыцца ў каледжы, стаць пісьменнікам і змагацца за правы такіх як я.

Ганна. Ты сапраўды гэтага жадаеш, ці проста гаворыш, каб зрабіць мне прыемна?

Дзіман. Сапраўды.

Ганна. Ведаеш, як гэта важна для мяне? Гэта найважнейшая навіна за апошнія тры гады. Бо ў тым, што ты імкнешся жыць нармальным актыўным жыццём, ёсць і мая заслуга ...

Дзіман. Дзякуй.

Ганна. У мяне таксама ёсць мара. Хачу напісаць кнігу пра тое, як я з табой працавала, і ты навучыўся зносіцца з людзьмі. Дзіман, ты хочаш ... Што ты думаеш пра рамантычныя адносіны з жанчынамі? Ты хочаш такіх адносін?

Паўза.

Дзіман. Вельмі хачу, але гэта немагчыма для мяне.

Ганна. Магчыма ...

Дзіман. ?

Ганна. Дзіман, я кахаю цябе.

Дзіман. Як добрага вучня?

Ганна. Не. Як Дзімана Джонсана. Як чалавека. Як мужчыну.

Дзіман. Я таксама цябе кахаю. Што далей? У цябе ёсць муж.

Ганна. Не. Гэта ня тое... Я ня ведаю. Мне здаецца, што я не змагу быць для яго... Калі я змагалася супраць расавай дыскрымінацыі, супраць забруджвання навакольнага асяроддзя, за правы людзей з абмежаванымі магчымасцямі - ён заўсёды быў у баку. Я яму не патрэбна. Я не магу выправіць гэты свет для яго. І яго не магу выправіць для свету.

Дзіман. Ты яго не кахаеш?

Ганна. Не. Здаецца, не. А ён дакладна не. Лічыць мяне эгаісткай, якая дбае толькі пра сябе, робіць кар'еру, хоча вядомасці. Ён лічыць, што ўвесь мой актывізм - гэта паказуха. Мы ня верым адно аднаму ...

Дзіман. Ты магла б выйсці за мяне замуж?

Ганна. Дзіман, калі ласка! .. Я вельмі, вельмі моцна цябе кахаю, але, калі ласка, не пытайся пра гэта цяпер. Мне патрэбен час. Мне патрэбен час усё абдумаць. Я ня ведаю. Гэта так непрафесійна, я ня гэтага хацела. Так дзіўна, дзіўна ... Я пайду ад Роджара. Мы разыйдземся, так. Але ня цяпер. У нас дзеці ... Праз пару гадоў, калі малодшая падрасце.

Дзіман. Прабач. Я не хацеў цябе пакрыўдзіць. Паводзіў сябе па-дзіцячы.

Ганна абдымае манекен.

Дзіман. Я веру, што ты кахаеш мяне. Але маё цела не можа быць прывабным для цябе.

Ганна. Я кахаю цябе, значыцца, я люблю і тваё цела таксама.

Дзіман. Пацалуй мяне.

Ганна цалуе Дзімана.

Дзіман. Яшчэ.

Ганна зноў цалуе Дзімана.

Дзіман. Як ты мяркуеш, я магу займацца каханнем з маёй хваробай?

На сцэне з'яўляецца Уэслі.

Уэслі. Суд ўважліва даследаваў усе абставіны справы і вывучыў асобу падсуднай. Суд прыняў да ўвагі добрыя намеры і спачуванне, праяўленае падсуднай Ганнай Стаблфілд да пацярпелага Дзімана Джонсана ...

Ганна. Яны прывезлі Дзімана ў суд. Абвінавачванне пажадала прадэманстраваць Дзімана суддзе і прысяжным, як экспанат.

Уэслі. ... У той жа час суд вызначыў, што падсудная валодае высокім інтэлектам і дастатковымі прафесійнымі ведамі, каб правільна ацаніць стан пацярпелага і зрабіць выснову аб няздольнасці Дзімана Джонсана адэкватна ўспрымаць рэчаіснасць і адказаць за свае ўчынкі, у тым ліку даваць згоду на здзяйсненне палавага акту ...

Ганна. Яго прывяла маці: «Ваша чэсць, спадары прысяжныя, гэта мой сын». Дзіман не бачыў мяне. Яны не дазволілі яму ўбачыць мяне.

Уэслі. ... Суд выказвае заклапочанасць тым, што падсудная Ганна Стаблфілд перайшла межы дазволенага паводзін і наўмысна парушыла ўмовы апекі Дзімана Джонсана, палічыўшы сабе кампетэнтнейшаю за суд штата Нью-Джэрсі, які вызначыў даныя ўмовы ...

Ганна. Пракурор спецыяльна паўстаў перада мной так, каб я не магла бачыць Дзімана. Яны не хацелі, каб нават нашыя вочы сустрэліся.

Уэслі. ... Ацаніўшы прыведзеныя факты, суд прыгаворвае Ганну Стаблфілд да дванаццаці гадоў турэмнага зняволення без магчымасці ўмоўна-датэрміновага вызвалення на працягу дзесяці гадоў, двух месяцаў і трынаццаці дзён.

Ганна. Не, калі ласка!.. Як жа мая дачка?!.. Вярніце Дзіману клавятуру, хай працягвае займацца!..

Уэслі выносіць са сцэны манекен.

Сцэна 7.

Ён і яна замерлі ў танцавальнай пазіцыі, падрыхтаваўшыся выконваць танга.

Ён. Ты гатовая?

Яна. Так. Пачынаем.

- У мяне ўзнік адзін сумнеў.

- Здранцвеў, скептык?

- Можа мы выбралі не той танец?

- Чаму?

- Танга - гэта заўсёды панаванне мужчыны над жанчынай.

- Ты думаеш, што танец можа парушыць маю ідэнтычнасць, і я патану ў потнай маскуліннай патэтыцы?

- Так. Менавіта. Баюся бурбалак вульгарнасці.

- У прынцыпе, вядома, ёсць такая небяспека. Але зноў жа, усё залежыць ад стаўлення партнёраў адно да аднаго.

- Пяшчотны нож і трапяткі лямант?

- Калі ты не пачнеш праецыраваць ў танцы рэфлексіі ўласніка, а будзеш паважаць маю індывідуальнасць ...

- ... тады цябе не абразіць імітацыя гендэрнага дамінавання, так?
- Так. Калі гэта трэба для танца, дык не абразіць.
- Дзякуй за разуменне, Сонца. Ну, тады пачынаем? I-i-i ...
- Пачакай.
- Што?
- Я не магу.
- Што здарылася? Мы ж, здаецца, пра ўсё дамовіліся?
- Не магу. Няма кантакту. Адаленне. Фізічнае.
- Уфффф ...
- Псіхафізічнае.
- Выдатна! У мяне таксама. Мяне аддаляюць твае нячышчаныя зубы.
- Што?
- У рукамыніку няма слядоў зубной пасты. Значыць, ты не пачысціла вечарам зубы.
- Пры чым тут гэта?..
- Пры тым, што для мяне непрыемна бачыць сляды зубной пасты, якія ты звычайна пакідаеш у рукамыніку!
- Несімпатычна.
- Вядома, несімпатычна - зубная паста па ўсім рукамыніку размазаная!
- Несімпатычна. Ужо паўгады. І арганікі ніякай няма. Я цябе ненавіджу.
- Што?..
- Ты ўсё чуў, я цябе ненавіджу. Я цябе ненавіджу!..

Сцэна 8.

Працэдурны кабінет. На крэсле сядзіць Пацыент, за шырмаю чуецца голас жанчыны-лекаркі.

Жанчына-лекарка. ...Што вы адчуваеце, калі ўспамінаеце свой мінулы сэксуальны досвед з жонкай, партнёркай?

Пацыент. А няма чаго там успамінаць. Апошнім разам... На твары такая агіда, нібыта на яе нейкая брыдка істота ўзлезла. Эрэкцыі капут адразу, што і трэба было давесці.

- Значыцца «пачуццё віны»?

- Ды якой там віны ... Я так і не зразумеў, што гэта было. Ну, так, перад гэтым таксама колькі разоў не атрымвалася, вядома. Але каб гэтак рэагаваць ...

- Наступная мроя: вы займаецеся сэксам з выпадковай жанчынай, якую больш ніколі не сустрэнеце.

- Гэта не забаронена законам. Марыць не шкодна, але наогул я адналюб.

- Вам падабаецца назіраць за парай, якая займаецца сэксам?

- Ну, калі ў кіно там, на сайтах ... Як усім.

- Вам падабаецца, калі за вамі назіраюць, як вы займаецеся сэксам?

- Ды ну нафіг. Я ж не нейкі там порна-герой. Тым больш у апошні час. Ну, вы разумееце.

- Разумею. Вам падабаецца, калі за вамі назіраюць, як вы займаецеся мастурбацыяй?

- Недарэчнасць нейкая... Ну, так, бывае, вядома, часам. Асабліва, калі партнёрка не ў гуморы... Але крыў божа, каб хтосьці гэта бачыў. Я ж не вычварэнец.

- Вы ўпэўненыя, што вас ніхто не бачыць?

- Што? А чаму вы ...

- У вас нармальная эрэкцыя падчас мастурбацыі?

- Так.

- Як вы думаеце, чаму падчас мастурбацыі ў вас не ўзнікаюць праблемы з эрэкцыяй, а ў часе палавога акту з жывым чалавекам ўзнікаюць?

- Ну-у-у... Ня ведаю...

- Мо не дастаткова моцнае жаданне?.. У вашых мроях вы прымушаеце іншага чалавека да сэксуальнай актыўнасці?
- Без кахання? Кшталту, як гвалтаваць?
- Не заўсёды. Можна прымушаць ўгаворваннем, ствараць такія сітуацыі, калі партнёру здаецца, быццам ён вам абавязаны.
- Я не прымушаю ніколі. Ну, пацалаваліся, бачу - яна ня супраць.
- А як вы вызначаеце, што яна ня супраць?
- Ну, дык... Святло гасім, свечкі там, рамантычныя абставіны. Усё, як мае быць...
- У вас здараюцца мроі, у якіх вас прымушаюць да сэксуальнай актыўнасці?
- Гэта як?
- Ну, вы не жадаеце займацца сэксам, а вас прымушаюць.
- Дык не атрымаецца ж, калі без жадання. Гэта, мабыць, больш для жанчын пытанне.
- А калі вас мужчына прымушае да занятку сэксам?
- Зноў... Не бывае ў мяне такіх мрояў. Гэта серыял «Зона», фільм жахаў, якія тут мроі?
- Добра. А калі вас грамадства прымушае да сэксуальнай актыўнасці?
- Опа ... Як гэта?
- Ну, глядзіце, сябры ў кампаніі хваляцца сваімі сэксуальнымі перамогамі. Кнігі, фільмы пра каханне. Шчаслівыя сем'і ў рэкламе па тэлевізары. У сеціве спам з дзяўчынкамі, якія сябе прапаноўваюць. Калі ў цябе няма сяброўкі, значыцца ты лох, лузер нікчэмны, нікому не патрэбная асоба. Чаму вы хочаце заняцца сэксам з сваёй партнёркай? Вы кахаеце яе?
- Паслухайце ... Яна прыгожая. Вельмі прыгожая. У нас характары падобныя, інтарэсы агульныя. Мне добра разам з ёй.
- Вы разумееце, што яна вас не кахае? Вы не цікавы для яе, як сэксуальны партнёр. У вас дысфункцыя. Вы не задумваліся, чаму яна працягвае з вамі сустракацца?
- Ну, не заўсёды ж. Часам неяк атрымліваецца ...
- А яна адчувае задавальненне? Глядзіць на вас з захапленнем? Закаханымі вачыма? Не? Яна з вамі толькі таму, што ў яе ў галаве стэрэатып - у кожнай жанчыны павінен быць мужчына. А так, маўляў, для ўсіх - вы яе мужчына. Плюс да ўсяго, яна вас яшчэ, мабыць, шкадуе. Паслаць нязручна.
- Ведаеце што?! Яна ў ложку таксама не багіня, ляжыць, як ... «Ты ж мужык! Давай, рабі са мной хоць што-небудзь ...»
- Працэдура скончана. Здымайце эрэктар.

Пацыент здымае эрэктары, зашпільвае штаны. З-за шырмы з'яўляецца жанчына 35 гадоў. На ёй лекарскі халат. Жанчына падыходзіць да Пацыента, бярэ цыліндр, кладзе яго на тумбачку з прыладай. Застаецца побач з Пацыентам, абапёршыся на тумбачку.

Жанчына-лекарка. Для чаго вам патрэбен секс?

Пацыент. Ха ... Ну, пытанне ... Як і ўсім, для задавальнення.

- Дык няма ж задавальнення. Ні ў вас, ні ў яе.
- Ну, дык можа яшчэ атрымаецца. Вось падлячуся ...
- А вы не спрабавалі абыходзіцца без сэксу?
- Як гэта? Зусім?..
- Зусім. Не спрабаваць шукаць сабе фіктыўнае партнёркі, прыкідвацца закаханым, дарыць нікому не патрэбныя кветкі, ладзіць рамантычныя спатканні з дэкарацыямі, як мае быць, а?
- Пачакайце... Як жа, без кахання?..
- Гэта не каханне. У вас з мастурбацыяй добра атрымліваецца, вось і займайцеся мастурбацыяй на здароўе. І будзе вам шчасце. Навошта марнаваць час на ўсю гэтую фальшывую валтузню? Забудзьцеся пра сэкс. Так будзе лепш і для вас, і для яе. Ня трэба хлусіць, аргазм імітаваць. Можна будзе ўлюбёным парфумам карыстацца, а не смярдзец потам.

- Неяк гэта ... Аднаму ўвесь час, ці што? Жудасна... А як жа сям'я?
- Сям'я - забойства асобы. Большасць людзей ня ведае як сябе скарыстаць. Вось, мэта ў жыцці: каб было, як ува ўсіх. Ня горш за іншых. І вось, што рабіць? Размножыцца. Чаму? Таму, што так робяць усё. Мне, прыкладам, добра адной, вельмі добра.
- Без сэксу добра?
- У жанчын іншая фізіялогія. Прынамсі наогул няма гэтай абстрактнай патрэбы.
- А дзяўчынкі, якія да пацаноў увесь час ліпнуць? Закаханасць...
- Гэта ўсё выключна ў галаве. Страх адзіноты.
- Ходзяць, тэлефануюць. Ім «ды пайшла ты ...», а яны цягнуцца. Значыцца, ёсць нешта. Я так разумею, што гэта нешта як бы абсалютна ...
- Не-е-е. Гэта ўсё ў галаве. У іх пачынаецца паніка, калі яны застаюцца адны. Таму што ў галаве пуста, і з гэтай пустатой яны наогул не могуць быць, у іх пачынаюцца «а-а-а-а!» прыпадкі. І вось знаходзяць сабе нейкі сэксуальны канструкт.
- Сэксуальны канструкт?
- Каб быў хоць які. Хоць дрэнны, хоць які. Абы дзіця ад яго атрымаць. Ходзяць з ім, я не ведаю, купляюць яму піва, прыбіраюць за ім, каб вось проста быў.
- А вы самі?
- Што?
- Вы кахаеце?
- Спрабавала - не спадабалася. А цяпер думаю, што некаторыя людзі проста не могуць кахаць. Развучыліся. Ці наогул не ўмелі. Не дадзена. Гэта не трагедыя. Ня трэба здзяйсняць самагубства ці ісці у манастыр. Трэба проста жыць, быць сабой. Быць сумленным з сабой і людзьмі, якія вакол цябе. Не падманваць і не рабіць ім балюча. Прызнаць, што ты не здольны кахаць.
- Думаеце, я не здольны?..
- А вы як думаеце? Трэба проста сказаць: сэкс мне не патрэбен. І атрымваць асалоду ад свабоды.
- Нічога сабе.
- Сэкс мне не патрэбен, і ўсё.
- Прызнаць сябе імпатэнтам?
- Прызнаць сябе вольным ад хлусні.
- Сэкс - хлусьня?
- Хлусня.
- І ўсе даведаюцца?..
- Так, такіх мала, хто адважыўся ў гэтым прызнацца. І, ўсё ж... Калі вы гэта скажаце, вы адразу адчуеце палёгку.
- Сэкс мне не патрэбен?
- Менавіта так. Сэкс мне не патрэбен.
- А можа, усё ж такі...
- Сэкс мне не патрэбен!
- Сэкс мне не патрэбен.
- Давай, давай, малайчына! Сэкс мне не патрэбен!
- Сэкс мне не патрэбен! Сэкс мне не патрэбен! Сэкс мне не патрэбен!!!
- Выдатна!
- Сэкс мне не патрэбен! Не патрэбен! Ды пайшоў ён нахуй, гэты сэкс!!!
- Віншую, ты змог гэта зрабіць!
- Ды пайшлі вы ўсе на хуй! Ўсе! Разам з вашым сэксам! С крэдытамі, здаровым харчаваннем, фэйсбукам, уцекачамі, эрэктарамі! Усё!

Пацыент устае з крэсла, шпарка ідзе да дзвярэй. Каля дзвярэй абарочваецца.

Пацыент. Вольга, я без цябе не магу. Чорт з ім, будзем без сэкса. Вяртайся дадому ...

Сцэна 9.

Ён і Яна душаць адзін аднаго 7, а можа нават 8 секунд, потым адпаўзаюць у розныя бакі сцэны.

Ён. Я павінен быў цябе задушыць.

Яна. Навошта?

- Мне так падалося ...

- Свалата!

- Але гэта было б занадта гратэскава, эрзац.

- Проста ты не здольны на ўчынак.

- Я проста ненавіджу гэты экстрым і ўсялякія прыгоды!..

- І гэта ўсё? Выяўка да канца жыцця?

- ... без анікога і пачытаць у цішыні!..

- Яго пыса?.. Гэта ўсё? Канец?!..

- ... стаіць, вісіць, ляжыць над душой! Паўзець над душой!

- ... А калі раптам дзіця? Крый божа!

- ... Абсалютны брак густу. З адзеннем - жах!..

- ... Развівацца і расці разам. Божа ... Ён жа тупы! Тупы!!!

- ... Слухаць пра гэтых бясконцых сябровак, пра сябровак, пра сябровак!..

- ... Канапа - вяршыня ўсіх жыццёвых памкненняў!

- ... У прынцыпе, прыбраць у кватэры для яе западло!..

- ... І сэкс тры разы на тыдзень паводле раскладу ...

- Ненавіджу жывёл, твайго сабаку і поўсць па ўсёй хаце!..

Паўза.

- Табе не падабаецца Звер?

- Так.

- Чаму раней не казаў?

- Таму што ў цябе прыгожыя вушы.

- Ідзі на хуй!..

Паўза.

Ён пачынае смяяцца. Спачатку ціха, потым уголас. Яна таксама пачынае смяяцца. Смяюцца разам.

Сцэна 10.

Уэслі і Дзіман. Дзіман сядзіць у крэсле, гэта ўжо не манекен, а жывы чалавек. У руках у Дзімана клавіятура. Уэслі падтрымлівае Дзімана за плячо і дапамагае друкаваць. На падлозе каля крэсла Дзімана месціцца кардонная скрынка.

Уэслі. Добра, давай пачнем спачатку. Простае пытанне: колькі табе гадоў?

Дзіман. *qwrwz*

Уэслі. Дзіман, калі ласка, будзь уважлівы. Павінна атрымацца, я ж табе дапамагаю. Давай яшчэ раз: колькі табе гадоў?

Дзіман. *fsre*

Уэслі. Акей, калі гэта складана, тады адкажы, як цябе клічуць?

Дзіман. *aswddddd*

Уэслі. Эххх ... Значыцца, сапраўды нічога не можаш сказаць, так? Мне здавалася, што нягледзячы на махінацыі нашага дарагога пасярэдніка ў адказах часам праскоквала нешта тваё. Ну, прыгадай. Як у вас там было? У замест Yes?

Дзіман. *tttt*

Уэслі. Ты гэта з-за Ганны?.. Мы не збіраліся адпраўляць яе ў турму. Мы проста хацелі, каб яна цябе пакінула. Колькі разоў спрабавалі з ёй размаўляць - усё марна. А калі паліцыя падключылася, тады ўжо пайшоў працэс. Яе муж, дарэчы, наогул сам на нас выйшаў. Ты для яе быў як жывая цацка. А для нас ты родны, мы ж адна сям'я, так ці не? Ты ж наш, праўда? Давай напішам «сям'я».

Уэслі цалуе Дзімана ў патыліцу, падносіць руку Дзімана да клавіятуры. Дзіман ніяк не рэагуе.

Уэслі. Я ведаю, што нам дапаможа. Вось гэтая рэч!

Уэслі вымае са скрынкі вакуумны эрэктар, кладзе яго на падлогу і ўключае. Эрэктар гудзе і міргае лямпачкамі.

Уэслі. У інструкцыі напісана пра масаж, але мы крыху зменім настройкі, павялічым дынаміку, і тады табе ніякая прафесарша больш не патрэбна, ха-ха-ха!..

Уэслі пачынае здымаць з Дзімана штаны, у гэты час у яго званіць мабільны тэлефон. Уэслі адыходзіць ад Дзімана і размаўляе па тэлефоне.

Уэслі. Не ... пакуль не атрымліваецца ... мама, гэта ніяк не звязана з пенсіяй на Дзімана, гэта зусім іншая праграма, спецыяльны грант ... так ... з дырэктарам я ўжо дамовіўся, буду афіцыйным пасярэднікам ... добрае фінансаванне ... я паспрабую ... можа быць ... зараз, я думаю, атрымаем ...

Дзіман пачынае друкаваць. На экране з'яўляецца надрукаванае Дзіманам.

Дзіман. *Qsdannnaannanna*

Зацямненне.

leha4icanos@gmail.com
студзень– красавік 2016 г.